

Bankernas finansbolag 2008

Publicerad i juli 2009

Svenska Bankföreningen

Svenska Bankföreningen

Box 7603, 103 94 Stockholm, Tel: 08-453 44 00, Fax: 08-796 93 95

Innehållsförteckning

Aktuella frågor	3
Ny lagstiftning om företagshypotek	3
Leasingredovisning	3
Kreditförmedling	4
Penningtvätt	4
Konsumentkreditdirektivet	4
Vägtrafikregistret	5
Remissyttranden och framställningar	6
2008	6
Ett starkare skydd för den enskildes integritet vid kreditupplysning (4/9)	6
Säljstödande finansiering (9/10)	6
Skatteverkets övertagande av SPAR (21/10)	7
Vägen tillbaka för överskuldssatta (19/12)	7
Genomförande av betaltjänstdirektivet (2007/64/EG) (29/12)	7
2009	8
Vägtrafikregisterutredningen (16/1)	8
Betalningsansvar vid obehöriga transaktioner (2/3)	8
En framtida spelreglering (31/3)	8
Regelverk	9
Rörelse regler	9
Inledning	9
Definition av finansieringsrörelse	9
Tillåtna verksamheter	10
Försäkringsförmedling	11
Redovisning av leasingavtal	11
Översyn av IAS 17 och FAS 13 gemensamt av IASB och FASB	12
Leasing – skattediskussionen under 1998-2009	13
Bakgrund	13
Finansdepartementets promemoria	14
Kapitalkrav och kapitaltäckning	14
Nya regler	14
Marknadsvärdering av leasingobjekt	17
Finansbolagens verksamhet	19
Vad är och gör ett finansbolag?	19
Leasing	19
Leasing i praktiken	20
Varför leasing?	21
Factoring	22
Fakturabelåning	22
Fakturaköp	23
Finansiell fakturabelåning	24
Fakturahantering	24
Exportfactoring	24
Kundgiro	24
Factoring och elektronisk handel	24
Marknaden	25
Avbetalningsfinansiering	25

Organisatoriska frågor	26
Kommitté/arbetsgrupper	26
Internationell representation	27
Kansli	28
Medlemsförteckning	29
Statistik	30

Aktuella frågor

Ny lagstiftning om företagshypotek

Den 1 januari 2009 reformerades det regelverk som gör det möjligt att använda lös egendom i näringsverksamhet som säkerhet för lån. Syftet är att förstärka säkerheten, så att det blir lättare för företag att låna pengar ("Företagshypotek – en bättre säkerhet för lån till företag" (prop. 2007/08:161)". Den nya lagen om företagshypotek innebär tillsammans med andra lagändringar som genomfördes samtidigt i allt väsentligt en återgång till de regler om företagshypotek som gällde före år 2004. Företagshypoteket omfattar numera en näringsidkares lösa egendom i den mån egendomen hör till näringsverksamheten. Företagshypoteket omfattar inte kassa- eller bankmedel, finansiella instrument avsedda för allmän omsättning, egendom som kan intecknas på annat sätt (till exempel skepp och luftfartyg) eller egendom som varken kan utmätas eller ingå i en konkurs. Företagshypoteket ska ge särskild förmånsrätt vid konkurs och utmätning.

Lagändringen medför också att statens förmånsrätt för återkrav av utbetald lönegaranti avskaffas. Ändringarna innebär att borgenärer utan förmånsrätt får en ökad andel av utdelningen i konkurser.

Företagsinteckningar som upplåtits som säkerhet före ikraftträdandet föreslås gälla enligt de tidigare reglerna fram till den 1 januari 2010, då de omvandlas till företagshypotek.

Under åren 2004-2009 fick banken som inteckningshavare i händelse av gäldenärsföretagets konkurs endast disponera 55 procent av konkursmassan, mot tidigare 100 procent (sedan bättre prioriterade borgenärer erhållit utdelning). Företagsinteckningen var då också en s.k. allmän förmånsrätt, vilket breddade underlaget något. Reformen 2004 var politiskt kontroversiell eftersom det från många håll, även bankernas, hävdades att kreditförsörjningen till små och medelstora företag skulle kunna försvåras. Riksdagen begärde under våren 2006 att regeringen skyndsamt skulle återkomma till riksdagen med förslag om att företagsinteckningens förmånsvärde i konkurs ska återställas.

Regeringen tillsatte våren 2007 utredningen "En starkare företagsinteckning" med uppgift att föreslå bl.a. att företagsinteckningen ger förmånsrätt i en värdemässigt högre andel än nu. Efter omfattande remisskritik omarbetades förslaget i regeringskansliet och regeringen presenterade i juni 2008 den proposition som beskrivits ovan.

Leasingredovisning

Under mars 2009 publicerade International Accounting Standards Board (IASB) och Financial Accounting Standards Board (FASB) ett gemensamt "Discussion Paper DP/2009/1 – Leases Preliminary Views" (DP) på remiss med möjlighet för intressenter att lämna synpunkter senast den 17 juli. Avsikten är att gå över till en s.k. right-of-use-

model, enligt vilken leasetagaren ska ta upp rätten att nyttja det leasade objektet som en tillgång samt en motsvarande skuld i sin balansräkning. Bankföreningen har tillsammans med Finansbolagens Förening avgett ett särskilt remissvar till IASB/FASB på DP och agerat mycket aktivt tillsammans med medlemsföretagen och Finansbolagens Förening för att påtala nackdelarna med en förändring av redovisningsreglerna (se närmare det särskilda avsnittet om översyn av IAS 17).

Kreditförmedling

EU-kommissionen har initierat en kartläggning av kreditförmedling inom de olika medlemsstaterna som underlag för bedömning av behovet av en framtida reglering. "Credit intermediaries" är definierat i konsumentkreditdirektivet. Det anses räcka med att presentera kreditavtal eller hjälpa kunden med förberedande arbete inför ett kreditavtal. Detta kan alltså medföra att flera av de samarbetsparter som finansbolagen har kan komma att anses som kreditförmedlare och eventuellt bli föremål för särskild reglering. Bankföreningen följer frågan nära via Eurofinas i syfte att påverka EU-kommissionens ställningstagande i frågan.

EU-kommissionen presenterade i juni 2009 en konsultation om ansvarsfull kreditgivning där ett viktigt inslag är frågor om hur kreditförmedlare ska regleras (krav när det gäller tillstånd, tillsyn, information m.m.). Hänvisningar görs till att förmedling av värdepapper och försäkringar omfattas av reglering. Konsultationen pågår till den 31 augusti 2009 och svaren kommer att utgöra underlag för kommande förslag från den nya EU-kommissionens sida.

Penningtvätt

Den nya penningtvättslagen trädde i kraft den 15 mars 2009 och nya föreskrifter från Finansinspektionen gäller från den 15 maj 2009. Det nya regelverket innebär skärpta krav på kundkännedom. Utöver att kunden ska identifieras måste information också inhämtas om syftet med affärsförbindelsen, eventuell huvudman och om kunden är en s.k. politiskt utsatt person. I de fall finansbolaget får kunder via återförsäljare måste en stor del av kraven på kundkännedom uppfyllas redan i detta led. Bankföreningen och Finansbolagens förening har tagit fram ett gemensamt informationsmaterial avsett för återförsäljare och leverantörssamarbeten. I materialet, som finansbolagen distribuerat till sina samarbetsparter, anges vilka uppgifter som dessa ska samla in om kunderna för att de nya kraven i penningtvättslagen ska uppfyllas.

Efter uppvaktningar från Bankföreningen och Finansbolagens förening har Finansinspektionen i sina nya föreskrifter infört vissa undantag när det gäller kundkännedomskraven beträffande leasing och avbetalning. Föreningarna kommer att ha ytterligare diskussioner med inspektionen om hur dessa undantag ska tillämpas i praktiken.

Konsumentkreditdirektivet

Den 7 april 2008 antog EU:s ministerråd ett nytt konsumentkreditdirektiv. Syftet med direktivet är att underlätta långivningen över landgränserna inom EU. Det nya direktivet omfattar lån mellan 200 och 75 000 euro, dock inte bostadslån. I övrigt innebär direktivet bl.a. att det införs en ångerrätt på krediter på 14 dagar. I direktivet uppställs

även krav på vilken information som kreditgivare bör lämna till konsumenter i alla led av kreditgivningsprocessen, från de första marknadsföringsåtgärderna till den slutliga utformningen av avtalet. Det införs också en ny beräkningsmodell vid förtidsinlösen av lån (skiljer sig från den nuvarande svenska beräkningsmetoden).

Det nya direktivet innebär att den svenska konsumentkreditlagen måste ändras senast under 2010 för att uppfylla de nya kraven i direktivet. En promemoria med förslag från Justitiedepartementet väntas under hösten 2009.

Vägtrafikregistret

En särskild utredare har av regeringen fått i uppdrag att se över vägtrafikregistret. Bankföreningen har lämnat en särskild skrivelse till utredaren (se avsnittet ”Remissyttranden och framställningar”) samt också tillsammans med Finansbolagens förening haft ett sammanträffande med utredaren. Bankföreningen verkar för att vägtrafikregistret dels ska vara ett gott skydd för finansbolagen när fordon utgör kreditsäkerhet, dels ska fungera på ett smidigt sätt vid finansbolagens kontakter med registret. Dessa frågor kommer också att tas upp direkt med Transportstyrelsen (tidigare Vägverket).

Remissyttranden och framställningar

2008

Ett starkare skydd för den enskildes integritet vid kreditupplysning (4/9)

Justitiedepartementet har i en promemoria föreslagit ändringar i kreditupplysningslagen som innebär stora förändringar för innehållet i kreditupplysningarna. Bl.a. föreslås att alla betalningsanmärkningar på belopp under 2 500 kronor ska tas bort, vilket innebär att 75 % av betalningsanmärkningarna hos Upplysningscentralen (UC) skulle försvinna. Dessutom föreslås att gallra betalningsförsummelser som understiger 4 000 kronor redan efter ett år. Bankföreningen har i sitt remissyttrande till departementet påpekat att möjligheterna att göra bra kreditprövningar minskar om förslaget skulle genomföras. Föreningen pekar även på att i en situation när antalet överskuldssatta privatpersoner ökar och ungdomars ökade skuldsättning står i fokus finns starka skäl mot att försämra möjligheterna till välgrundade och seriösa kreditprövningar. Förslagen står enligt föreningen dessutom i konflikt med annan lagstiftning. Av såväl den nuvarande konsumentkreditlagen som EU:s beslutade konsumentkreditdirektiv följer att en kreditgivare är skyldig att pröva om konsumenten har ekonomiska förutsättningar att fullgöra vad han eller hon har åtagit sig enligt kreditavtalet. Vidare stadgas i det kapitaltäckningsregelverk som trädde i kraft år 2007 att bankerna ska ha god information om kundernas kreditvärdighet. Att försämra möjligheten till tillförlitliga kreditprövningar skulle markant försvåra för banker och andra institut att leva upp till dessa lagstiftningar.

Bankföreningen har i kontakter med regering och riksdag verkat för att kreditupplysningarna även fortsättningsvis ska vara ett bra underlag för riskbedömning. Justitiedepartementet har inte offentliggjort om och när något förslag baserat på den nämnda promemorian ska läggas fram.

Säljstödjande finansiering (9/10)

I en promemoria från Finansdepartementet föreslogs att ett företag inte ska behöva tillstånd om det finansierar avsättningen av tjänster som erbjuds eller varor som framställs eller säljs av ett annat företag i samma koncern. I princip innebär detta en permanentning av det undantag som gällt under lång tid och senast genom en övergångsbestämmelse till lagen om bank- och finansieringsrörelse. Bankföreningen framförde att undantaget för säljstödjande finansiering måste preciseras så att det enbart omfattar finansiering för att underlätta avsättningen av produkter eller tjänster som helt eller delvis är framställda eller utvecklade inom den egna koncernen.

I promemorian föreslogs också att definitionen av finansieringsrörelse inte ska omfatta företag som indirekt lånar upp medel från allmänheten. Förslaget får till följd att kreditmarknadsföretag med indirekt upplåning inte längre behöver tillstånd och inte kommer att stå under Finansinspektionens tillsyn. Bankföreningen konstaterade att förslaget medför vissa administrativa lättnader för de bankägda kreditmarknadsbolagen, men att bolagen genom att de ingår i en finansiell företagsgrupp indirekt också fortsättningsvis kommer att bli föremål för tillsyn och att de kommer att omfattas av

bl.a. lagarna om bank- och finansieringsrörelse och om kapitaltäckning och stora exponeringar. Föreningen avstyrkte förslaget eftersom konkurrensen snedvrids och förtroendet för finansbolagen kan minska. Det kan dessutom få andra negativa effekter för kunderna i form av att sekretesskyddet försvinner och för företagen i form av att utlandsetableringar och kreditupplysningsverksamhet försvåras (se också avsnittet "Vad är och gör ett finansbolag?")

Skatteverkets övertagande av SPAR (21/10)

Finansdepartementet presenterade en promemoria med förslag om att flytta huvudmannskapet för Statens personadressregister (SPAR) till Skatteverket. I Bankföreningens yttrande framkommer att föreningen är tveksam till att SPAR flyttas till Skatteverket. Det framförs viss oro över att överflyttningen dels kan orsaka försämringar i den service som för närvarande erbjuds genom Infodata, dels att näringslivet kommer att drabbas av Skatteverkets utvecklingskostnader för att bygga upp ett nytt system. Det påtalas också att det är svårt att ta ställning till Finansdepartementets förslag mot bakgrund av att Skatteverket först senare under slutet av 2008 skulle presentera ett förslag över hur övertagande och den fortsatta hanteringen av SPAR ska gå till. Föreningen tillstyrker dock förslaget i den del som handlar om att det inte ska införas någon begränsning av urvalsgrunderna i SPAR-registret.

Vägen tillbaka för överskuldssatta (19/12)

Bankföreningen har yttrat sig över Justitiedepartementets betänkande angående förslag om lättnader för överskuldssatta. Bankföreningen hade en expert i utredningen som avgav ett särskilt yttrande vilket bildade utgångspunkten för föreningens remissyttrande. Sammanfattningsvis avstyrker föreningen förslagen om en förändring av det kvalificerade insolvensrekvisitet, att betalningsplanen kortas från fem till tre år och att uppgifter om skuldsanering i kreditupplysningslagen ska gallras redan efter tre år. Föreningen tillstyrker förslagen att "skuldernas ålder" inte längre ska beaktas särskilt vid den allmänna skälighetsbedömningen, samt att konkursförvaltaren i sin slutredogörelse ska redovisa vilka omständigheter som kan vara av betydelse vid en bedömning i ett skuldsaneringsärende.

Genomförande av betaltjänstdirektivet (2007/64/EG) (29/12)

Det nya betaltjänstdirektivets syfte är att harmonisera konsumentskyddet för betaltjänster, avlägsna rättsliga och tekniska hinder för effektivitet och ytterst lägga grunden för det gemensamma betalningsområdet i Europa. Även om direktivet i princip är ett fullharmoniseringsdirektiv ges medlemsstaterna på ett flertal punkter möjlighet att välja nationella särlösningar.

I Bankföreningens remissvar framförs att föreningen anser det angeläget att Sverige utnyttjar så få möjligheter till nationella särlösningar som möjligt för att en verklig europeisk betalningsmarknad ska uppnås. Av samma skäl framhåller föreningen även det negativa i att forma en gemensam nordisk syn och tolkning av räckvidden av betaltjänstdirektivet, då strävan istället måste vara att skapa ett verkligt enhetligt europeiskt regelverk. Bankföreningen tillstyrker att direktivet genomförs i två separata lagar, dels en lag om betalningsinstitut, dels en lag om betaltjänster. Däremot avstyrks att lagen om betaltjänster i vissa avseenden ska utvidgas till att omfatta även betalningar till eller från ett land *utanför* EU/EES eller *andra valutor än euro och EES-ländernas valutor*, så kallade "one-leg". Bankföreningen anser vidare att definitionen av

”betalkonto” måste klargöras bättre eftersom den har en avgörande betydelse för hur lagen ska tillämpas. Föreningen poängterar vikten av att lagen om betaltjänster måste tillföras en övergångsbestämmelse som möjliggör fortsatt giltighet för redan ingångna ramavtal med företag om betaltjänster samt att regeringen bör tillfoga ett klargörande uttalande i propositionen att redan ingångna autogiromedgivanden gäller.

2009

Vägtrafikregisterutredningen (16/1)

En särskild utredare har av regeringen fått i uppdrag att se över lagen och förordningen om vägtrafikregister och deras funktion för att föreslå mer ändamålsenliga regler. Bankföreningen har i en skrivelse till utredningen framfört att kreditmarkeringen i samband med avbetalningsköp måste få en starkare ställning så att ny ägare kan registreras endast om kreditgivaren går med på det (som vid leasingpär). Föreningen har också framfört att fler aktörer, t.ex. företag med större vagnparker såsom åkerier och taxirörelser, bör kunna föra in kreditmarkering i registret. Ett ytterligare förslag från föreningens sida är att banker och finansbolag bör kunna använda personnummer som sökbegrepp i vägtrafikregistret, eftersom det skulle vara av stort värde i samband med kreditprövningen innan ett avbetalningskontrakt beviljas. Utredningen ska lägga fram sina förslag vid utgången av 2009.

Betalningsansvar vid obehöriga transaktioner (2/3)

Bankföreningen har i ett remissyttrande till Justitiedepartementet framfört synpunkter på ovanstående departementspromemoria, vilken är en del i genomförandet av betaltjänstdirektivet (2007/64/EG). Bankföreningen anser bl.a. att en självrisk för obehöriga transaktioner bör införas och generellt utgå vid *alla* obehöriga transaktioner dvs. även med namnunderskrift (signaturköp), och inte endast vid fall där PIN-kod har använts. Vidare framhåller föreningen att undantag från självrisken endast ska gälla om det är uppenbart oskäligt att ta ut en självrisk och att densamma ska bestämmas till 1 500 kronor och inte 1 000 kronor som föreslås. Slutligen vill föreningen inte att det införs en begränsning av ansvaret för grov oaktsamhet till 12 000 kronor och om begränsningen trots allt skulle införas, bör bestämmelsen i vart fall inte tillämpas vid obehörig användning av Internet- och telefonbank och liknande självbetjäningssystem.

En framtida spelreglering (31/3)

Utredningen föreslår en skärpning av främjandeförbudet i lotterilagen som innebär att betalningsförmedling av insatser till otillåtna lotterier anses utgöra främjande. Utredningen föreslår vidare att en grundförutsättning för att kunna föreslå ett licenssystem på nationell basis är främjandeförbudet stramas upp. Bankföreningen har flera invändningar till förslaget om att pålägga banker ansvar för att stoppa betalningar till spelbolag utan svensk licens. Föreningen påpekar bl.a. att det oproportionerligt betungande att pålägga banker ett straffsanktionerat ansvar för främjande genom betalningsförmedling. Vidare menar föreningen att främjandeförbundets tillämpningsområde är oklart. Slutligen framförs att det sk detaljhandelskoderna (MCC) inom de nationella kortbetalningssystemen lätt kan kringgå och att lagstiftningen därför riskerar att bli ineffektiv.

Regelverk

Rörelseregler

Inledning

Benämningen "Bankernas finansbolag" har behållits i denna årsberättelse trots att finansbolag inte längre är något självständigt juridiskt begrepp och bankernas "finansbolagsverksamhet" drivs inte alltid i särskilda dotterbolag utan i vissa fall direkt i banken. Eftersom den gamla benämningen används i dagligt tal har den behållits här.

Finansbolagen, som i lagstiftningen benämns kreditmarknadsbolag, regleras sedan den 1 juli 2004 av lagen om bank- och finansieringsrörelse (BFL; 2004:297). Banker och kreditmarknadsföretag regleras därmed enligt samma lag. Genom den nya lagen får kreditmarknadsföretagen i princip bedriva samma typ av verksamhet som en bank. Detta innebär bl.a. att de får ta emot inlåning från allmänheten.

Finansinspektionen gav i juni 2004 ut ett allmänt råd (FFFS 2004:9) som närmare beskriver vad en ansökan om tillstånd att driva bank- och finansieringsrörelse ska innehålla. Finansbolagen omfattas också av detta.

Definition av finansieringsrörelse

I 1 kap. 4 § lagen definieras finansieringsrörelse som en rörelse i vilken det ingår näringsverksamhet som har till ändamål att:

1. ta emot återbetalningspliktiga medel från allmänheten, och
2. lämna kredit, ställa garanti för kredit eller i finansieringssyfte förvärva fordringar eller upplåta lös egendom till nyttjande (leasing).

Denna definition trädde i kraft den 1 juli 2009 och medför en ändring av första punkten i förhållande till vad som tidigare gällt. Ändringen innebär att företag som indirekt, t.ex. via ett koncernbolag, lånar upp medel från allmänheten för sin kreditgivningsverksamhet inte längre ska anses bedriva tillståndspliktig finansieringsrörelse (prop. 2008/09:148).

Definitionen träffar därför numera endast de företag som finansierar sig direkt hos allmänheten. Med begreppet "ta emot återbetalningspliktiga medel från allmänheten" avses såväl upplåning från konsumenter som företag. Alla företag utom finansiella företag räknas in i kategorin allmänheten. Till allmänheten räknas inte heller stat och kommun. Det är också endast förvärv av sådana fordringar där syftet är finansiering som betraktas som finansieringsrörelse enligt den nya lagen. I detta begrepp inkluderas inte sådana förvärv av fordringar för indrivning som utgör tillståndspliktig inkassoverksamhet.

Det ska framhållas att genom en övergångsbestämmelse till lagändringen klargörs att ett tillstånd för ett kreditmarknadsföretag att driva finansieringsrörelse som gällde den 1 juli 2009 ska fortsätta gälla. Detta innebär att lagändringen inte får någon direkt effekt på de befintliga finansbolagen.

För att definieras som finansieringsrörelse krävs vidare att det måste vara fråga om näringsverksamhet som drivs regelmässigt och som inte utgör en obetydlig del av företagets rörelse. Företag som ägnar sig åt kreditgivning men som inte finansierar sig genom upplåning från allmänheten kommer inte att behöva söka tillstånd för att driva sin verksamhet och kommer inte heller att stå under tillsyn av Finansinspektionen. Sådana företag måste dock registrera sig som finansiella institut hos inspektionen. Dessa har dock i motsats till banker och kreditmarknadsföretag inte möjlighet att erbjuda gränsöverskridande tjänster till annat land inom EES eller att etablera en filial utan att söka tillstånd i respektive land.

Tillstånd att driva finansieringsrörelse kan endast ges till svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar. Om ett kreditmarknadsbolag tar emot inlåning på konto omfattas behållningen på kontot av insättningsgarantin i enlighet med reglerna i lagen om insättningsgaranti (se nedan).

Tillstånd krävs inte för vissa i lagen uppräknade undantagsfall, t.ex.

* för ett företag som tillhandahåller finansiering i samband med avsättning av tjänster som erbjuds eller varor som framställs eller säljs av

a) företaget eller

b) ett annat företag i samma koncern förutsatt att koncernen inte har som huvudsakligt ändamål att driva finansiell verksamhet och företaget som tillhandahåller finansieringen lånar upp medel från allmänheten bara genom att ge ut värdepapper med en löptid på minst ett år

* för ett aktiebolag eller ekonomisk förening om

a) verksamheten består i att vid enstaka tillfällen förvärva fordringar och om

b) medel för verksamheten inte löpande anskaffas från allmänheten

* ett företag som bara finansierar andra företag i samma koncern, förutsatt att koncernen inte har som huvudsakligt ändamål att driva finansiell verksamhet.

Undantaget för säljstödande finansiering inom en koncern infördes i lagen den 1 juli 2009, men har redan tidigare gällt enligt den gamla lagen om finansieringsverksamhet och sedan genom en bestämmelse i lagen om införande av lagen om bank- och finansieringsrörelse.

Tillåtna verksamheter

Banker och kreditmarknadsföretag får enligt 7 kap 1 § bara driva finansiell verksamhet och verksamhet som har ett naturligt samband med den i sin verksamhet. De får bl.a.

1. låna upp medel, t.ex. genom att ta emot inlåning från allmänheten eller ge ut obligationer eller andra jämförbara fordringsrätter
2. lämna och förmedla kredit, t.ex. i form av konsumentkredit och kredit mot panrätt i fast egendom eller fordringar

3. medverka vid finansiering, t.ex. förvärva fordringar och upplåta lös egendom till nyttjande (leasing)
4. förmedla betalningar
5. tillhandahålla betalningsmedel
6. ikläda sig garantiförbindelser och göra liknande åtaganden
7. medverka vid värdepappersemissioner
8. lämna ekonomisk rådgivning
9. förvara värdepapper
10. driva rembursverksamhet
11. tillhandahålla värdefackstjänster
12. driva valutahandel
13. driva värdepappersrörelse
14. lämna kreditupplysning

Uppräkningen är exemplifierande. Lagen utesluter alltså inte att kreditinstituten får ägna sig åt annan finansiell verksamhet.

När kreditmarknadsföretag tar emot inlåning på konto gäller lagen (1995:1571) om insättningsgaranti även för dessa. Kunderna måste följaktligen på ett tydligare sätt än vad som tidigare gällt informeras om huruvida ett konto omfattas av insättningsgarantin eller inte.

Försäkringsförmedling

Den 1 juli 2005 trädde regler i kraft för den som yrkesmässigt förmedlar försäkringar. Genom lagen (2005:405) om försäkringsförmedling införlivas ett EG-direktiv. Med förmedling avses bl.a. att lägga fram eller föreslå eller utföra annat förberedande arbete innan försäkringsavtal ingås. Försäkringsförmedling får som huvudregel endast bedrivas efter tillstånd av Finansinspektionen och efter registrering hos Bolagsverket. Utöver i den nämnda lagen finns bestämmelser om försäkringsförmedling också i förordningen (2005:411) om försäkringsförmedling och Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd om försäkringsförmedling (FFFS 2005:11).

När det finns försäkringsinslag i ett finansbolags tjänster kan finansbolaget komma att betraktas som försäkringsförmedlare och har då att tillämpa lagen. Om emellertid förmedlingen sköts av en tredje part omfattas inte finansbolaget av lagen. Det blir inte heller fallet om finansbolaget behåller äganderätten och själv tecknar försäkringar, vilket kan förekomma i leasingverksamhet.

Redovisning av leasingavtal

Från och med den 1 januari 2007 ska alla finansiella företag tillämpa Finansinspektionens IFRS-anpassade redovisningsföreskrifter. Från och med detta datum kan således bara lagbegränsad IFRS tillämpas av företag under FI:s tillsyn. Det innebär att IFRS bör tillämpas om inget annat krävs enligt lag eller annan författning, eller följer av FI:s föreskrifter och allmänna råd samt Redovisningsrådets rekommendationer (med eventuella anpassningar av FI). En följd av att företag under FI:s tillsyn ska tillämpa lagbegränsad IFRS är bland annat att IAS 17 om leasing blir tillämplig för sådana företag.

I Rådet för finansiell rapporterings rekommendation ”RFR 2.2 Redovisning för juridiska personer”, punkt 34, anges ett undantag från IAS 17 som innebär att leasegivare kan redovisa finansiella leasingavtal som operationella i juridisk person. Undantaget motiveras av sambandet mellan redovisning och beskattning. Undantaget avser därmed inte finansiella företags koncernredovisningar. När finansiell leasing redovisas som operationell redovisar leasegivaren den utleasade tillgången i sin balansräkning som en materiell tillgång. För materiella tillgångar finns avskrivnings- och nedskrivningsregler i IAS 16. Av IAS 17 framgår vilka upplysningsregler som ska lämnas om operationell leasing.

I IAS 16 punkt 62 anges att olika avskrivningsmetoder kan användas. Metoderna omfattar den linjära avskrivningsmetoden samt den degressiva och den produktionsberoende metoden. Företaget väljer den metod som på bäst sätt återspeglar den förväntade förbrukningen av de framtida ekonomiska fördelar som är förknippade med tillgången. En progressiv avskrivningsmetod anges inte explicit som möjlig i IAS 16.

Översyn av IAS 17 och FAS 13 gemensamt av IASB och FASB

Sedan juli 2006 finns ett gemensamt projekt mellan IASB och FASB om att se över reglerna om redovisning av leasing. En arbetsgrupp har tillsatts för att utreda frågan och styrelserna i IASB och FASB har diskuterat frågeställningen för första gången under mars 2007.

Bland de skäl för att se över reglerna om leasingredovisning har det bl.a. anförts att det är svårt att skilja mellan finansiell och operationell leasingredovisning, att dagens regler anses för komplexa (främst i USA), att reglerna är inkonsistenta med andra delar av IASB/FASB:s regelverk samt att reglerna är obsoleta.

Under mars 2009 publicerade International Accounting Standards Board (IASB) och Financial Accounting Standards Board (FASB) ett gemensamt ”Discussion Paper DP/2009/1 – Leases Preliminary Views” (DP) på remiss med möjlighet för intressenter att lämna synpunkter senast den 17 juli 2009.

Enligt den nuvarande standarden (IAS 17) om redovisning av leasingavtal, redovisas leasing antingen som operationell eller finansiell utifrån de ekonomiska risker och fördelar som följer av leasingavtalet. Under IAS 17 redovisas endast finansiella leasingavtal hoas leasetagaren som en tillgång och en skuld i balansräkningen. Under den föreslagna s.k. right of use-modellen finns ingen möjlighet att redovisa ett avtal som operationellt utan leasetagaren ska alltid redovisa en tillgång i balansräkningen bestående av rätten att nyttja det leasade objektet samt en motsvarande skuld i balansräkningen avseende bl.a. hyror. Det s.k. right of use-modellen skiljer sig därmed markant från dagens internationella redovisningsstandard för leasing.

Detta projekt står på EBF:s Accounts Committee (AC) action plan över projekt med medelhög prioritering, där Bankföreningen deltar, och som AC ska arbeta med under 2009. Bankföreningen är även medlem i Leaseurope där projektet har högsta prioritet.

Frågeställningar om hur leasing bör redovisas är viktiga för de svenska bankerna och för dess dotterbolag som bedriver leasingverksamhet. Bankföreningen har därför i samarbete med Finansbolagens Förening gemensamt tillsatt en arbetsgrupp som ska ta fram förslag till remissvar till IASB/FASB. Föreningarna är starkt kritiska till DP som ökar komplexiteten vid redovisning av leasing och som kan komma att missgynna leasing som finansieringsform i förhållande till andra finansieringsformer. Vid en samlad bedömning anser föreningarna att förslaget fördelar inte uppväger de nackdelar som förslaget är förknippat med. Föreningarna anser att den nuvarande standarden för redovisning av leasing (IAS 17) fungerar väl och är en etablerad och accepterad standard vilken bör bibehållas där kraven på tilläggsupplysningar utökas.

En ny standard är planerad till 2011, dessförinnan beräknas en "exposure draft" att publiceras under mitten av år 2010. Någon tidpunkt för ikraftträdande av en ny standard har inte angivits i DP. Om Europaparlamentet och rådet genom en förordning antar en kommande ny standard, så blir standarden efter publicering i Official Journal direkt tillämplig för företag som har skuldebrev upptagna till handel på en reglerad marknad.

Leasing – skattediskussionen under 1998-2009

Bakgrund

I juni 1998 meddelade Regeringsrätten flera domslut angående avskrivningsrätten till leasingobjekt vid s.k. investorsleasing. Domsluten, som i massmedierna benämns "flygplansleasingmålen", skapade stor osäkerhet på leasingmarknaden. I målen accepterades inte leasegivarna, bland andra tre stora börsnoterade industriföretag, som skattemässiga ägare till de flygplan som leasades ut och de förlorade därmed rätten att göra avskrivningar. Äganderätten ansågs ha övergått till leasetagaren redan från början.

Domstolens beslut var något oväntade med tanke på den praxis som utbildats på leasingområdet. Allvarligast och mest oroande var domstolens generella uttalande om avdragsrätt vid leasing. Sådan ansågs nämligen av domstolen inte kunna medges när a) de väsentliga ägarfunktionerna ligger hos leasetagaren, b) avtalsparterna har avsett att leasetagaren ska behålla leasingobjektet efter leasingperiodens slut och c) investorn med stor säkerhet kunnat beräkna det ekonomiska utfallet av engagemanget från början. Syftet med avtalet är enligt domstolen i sådana fall bara att ge investorn ett underlag för värdeminskningssavdrag.

Anledningen till branschens oro var att uttalandena skulle kunna tolkas så att de gäller även vanliga leasingavtal och inte enbart avtal av den typ som var uppe till prövning.

För att undanröja osäkerheten ansåg Näringslivets Skattedelegation, där Bankföreningen ingår, det vara nödvändigt att i oktober 1998 skriftligen hos Finansdepartementet begära en ändring av kommunalskattelagen av innebörd att räckvidden av Regeringsrättens uttalanden skulle begränsas till att avse avarter av leasing i syfte att kringgå gällande skattelag.

I januari 2001 meddelade Regeringsrätten en dom i en fråga där förhandsbesked begärts. En leasegivare hade genom avtal med annan juridisk person än leasetagaren säkrat sig mot eventuell förlust på restvärderisken. Frågan gällde huruvida ett sådant säkerstäl-

lande påverkade leasegivarens avdragsrätt för värdeminskning på objektet. Regeringsrätten fastställde utan egen motivering Skatterättsnämndens beslut. I detta hade konstaterats ”att ett leasingföretag i sin verksamhet skyddar sig mot risken för att göra en s.k. restvärdeförlust avseende objekt med stora värden är i sig inte någon åtgärd som kan förta företaget rätten till värdeminskningsskatt (jfr RÅ 1992 ref. 104). --- I förevarande fall utgör den särskilda garantin mot en restvärdeförlust inte något förhållande som kan medföra en annan syn på äganderätten än i RÅ 1992 ref. 104. Mot bakgrund härav ska AB X i de ifrågavarande alternativen anses berättigat till värdeminskningsskatt på utrustningen”.

Domen utgör ett starkt stöd för näringslivets uppfattning i skattefrågan, nämligen att leasing, så som denna finansieringsform bedrivs i banker och finansbolag, måste få fortleva och att en eventuell lagstiftning endast bör syfta till att avgränsa vissa extrema fall, där man kan tala om missbruk av leasingformen.

Finansdepartementets promemoria

I departementets promemoria (Ds 2002:16) Inkomstskatteregler vid leasing av inventarier föreslås uttryckliga skatteregler beträffande leasing av inventarier. Grundtanken i promemorian är att om en leasegivare i huvudsak bara tar en kreditrisk ska transaktionen beskattas som lån och inte som hyra. Regeln ska dock inte tillämpas på leasor där löptiden är *maximalt 5 år*. I dessa fall ska leasegivaren alltid skriva av på objektet (om han är ägare). Om leasingtiden överstiger 5 år ska leasegivaren inte skriva av om

1. restvärdegaranti finns
2. option finns att köpa till pris som understiger det förväntade marknadsvärdet, eller
3. leasingtiden överstiger 75 % av tillgångens förväntade ekonomiska livslängd.

I dessa fall ska leasetagaren skriva av, om han har ställt ut restvärdegarantin eller själv har köptionen.

Bankföreningen har kraftigt vänt sig främst mot 5-årsregeln som gör att avskrivningsrätten kommer att gå över till leasetagaren i bl.a. flertalet fall där det finns förlängningsklausuler. Förslaget kommer därmed att omfatta de flesta leasingavtal, trots att detta inte varit departementets avsikt.

Regeringen har tillsatt en utredning om sambandet mellan redovisning och beskattning (Dir. 2004:146). Förslagen i promemorian Ds 2002:16 har överförts till utredningen, som redovisade sina förslag och bedömningar i september 2008 i betänkandet ”Beskattningstidpunkten för näringsverksamhet, (SOU 2008:80). Gällande leasing föreslås inga särskilda periodiseringsregler i utredningen.

Kapitalkrav och kapitaltäckning

Nya regler

Reglerna om kapitaltäckning och stora exponeringar är en central del i det regelverk som syftar till att stärka stabiliteten i det finansiella systemet. Kapitaltäckningsreglerna anger miniminivån på det buffertkapital (s.k. kapitalbas) kreditinstitut och

värdepappersbolag (institut) måste ha för att kunna möta förluster i verksamheten. Reglerna om stora exponeringar syftar till att begränsa storleken på den förlust ett institut kan ådra sig i det fall en kund eller grupp av kunder inte kan infria sina lån eller andra åtaganden mot företaget.

Sedan 1988 har det funnits internationellt överenskomna rekommendationer om kapitaltäckningsregler för banker. Dessa rekommendationer har utformats av den s.k. Baselkommittén, som är ett samarbetsorgan mellan G 10-ländernas centralbanker och tillsynsmyndigheter. Mot bakgrund av att de tidigare kapitaltäckningsreglerna har ansetts otillräckliga har Baselkommittén utarbetat nya rekommendationer, de så kallade Basel 2-reglerna

Reglerna för kreditmarknadsföretag (KMF) om kapitalkrav och kapitaltäckning överensstämmer liksom tidigare med motsvarande regler för banker. Bestämmelserna har antagits i lag (2006:1371) om kapitaltäckning och stora exponeringar.

Kapitalbasen utgörs av summan av primärt och supplementärt kapital efter avräkning av förluster, viss goodwill samt aktietillskott till bolag med tillståndspliktig finansiell verksamhet, om institutet äger mer än 5 % av bolaget. Kapitalbasen ska alltid motsvara minst summan av kapitalkraven för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker.

Med *primärt kapital* i ett kreditmarknadsbolag (KMB; i fortsättningen bortses från kreditmarknadsföreningar) avses eget kapital samt kapitalandelen av *dels* skatteutjämningsreserven och periodiseringsfonden, *dels* det belopp som svarar mot bolagets reserver till följd av avskrivning på egendom som upplåtits till nyttjande, d.v.s. överavskrivningarna på leasing.

Med *supplementärt kapital* avses i huvudsak värdet av eviga och tidsbundna förlagslån och liknande fordringshandlingar med minst fem års löptid. Det supplementära kapitalet får maximalt utgöra 50 % av kapitalbasen. Tidsbundna förlagslån får medräknas till ett värde motsvarande högst hälften av det primära kapitalet. Understiger löptiden fem år upptas ett belopp som motsvarar 20 % av det nominella värdet för varje helt år som återstår till förfallodagen.

Finansinspektionen kan medge att även andra tillskott eller reserver får inräknas i någon av de båda kapitalkategorierna. Generella regler för hur sådana tillskott etc. ska vara beskaffade har utfärdats av inspektionen. Ett avgörande krav är att medlen ska vara inbetalda till KMB.

Kapitalkravet består av kapitalkrav för kreditrisk, marknadsrisk och operativ risk. Genom den nya kapitaltäckningslagen har möjligheter införts för instituten att beräkna kapitalkraven med hjälp av metoder med olika grader av komplexitet och riskkänslighet. Ju mer riskkänslig en metod är desto bättre bild av risken i verksamheten ger den.

Kapitalkravet för kreditrisker beräknas nu på sätt som skiljer sig från tidigare rätt. Institutet får antingen använda schablonmetoden eller, efter tillstånd av Finansinspektionen, en internmetod. Enligt *schablonmetoden* ska kapitalkravet för kreditrisker i likhet med tidigare rätt bestämmas med utgångspunkt från den exponeringsklass – t.ex. stat, företag, hushåll – som exponeringen tillhör. För varje

exponeringsklass gäller olika riskvikter. Riskvikten ska bestämmas med stöd av det kreditbetyg (rating) som exponeringarna har enligt externa kreditvärderingsföretag eller exportkreditorgan. Om någon rating inte finns tillgänglig för en exponering, bestäms riskvikten av vilken exponeringsklass den tillhör. Enligt *internmetoden* beräknas värdet på ett instituts riskvägda exponeringar med stöd av institutets interna riskklassificeringssystem och särskilda beräkningsmetoder för respektive exponeringsklass. Schablonmetoden är mer riskkänslig än den metod som tidigare var tillåten, dvs. den speglar på ett mer precist sätt de kreditrisker instituten är exponerade för i sin dagliga verksamhet. Internmetoden är i sin tur mer riskkänslig än schablonmetoden.

Kapitalkravet för kreditrisker kombineras med bestämmelser om att säkerheter, garantier och andra *kreditriskskydd* som reducerar kreditrisken i verksamheten får beaktas när kapitalkravet beräknas. Vidare ska instituten vid beräkning av kapitalkravet för kreditrisk även beakta sådana engagemang som baseras på värdepapperisering.

Genom den nya kapitaltäckningslagen har det införts en skyldighet att även beräkna kapitalkrav även för *operativa risker*. Detta kapitalkrav ska beräknas med stöd av en basmetod, en schablonmetod eller, efter tillstånd av Finansinspektionen, en internmätningsskema. Enligt de två förstnämnda metoderna beräknas kapitalkravet i förhållande till institutens rörelseintäkter. Enligt internmätningsskema bestäms kapitalkravet med stöd av institutets eget riskmätningssystem. Basmetoden är mindre riskkänslig än schablonmetoden, som i sin tur är mindre riskkänslig än internmätningsskema-metoden.

Instituten ska ha fungerande system för att hantera riskerna i verksamheten. Om det finns brister i dessa system kan Finansinspektionen ålägga instituten att ha en högre kapitalbas än den som annars följer av bestämmelserna om kapitalkraven för kreditrisker, marknadsrisker och operativa risker.

Instituten ska stå under individuell tillsyn och tillsyn på gruppnivå tillsammans med övriga företag i en finansiell företagsgrupp. Definitionen av *finansiell företagsgrupp* i den nya kapitaltäckningslagen stämmer i huvudsak överens med tidigare rätt. Kraven på den finansiella företagsgruppen utvidgas till följd av de krav som ställs på de individuella instituten. Efter en gemensam ansökan från ett moderföretag och dess dotterföretag med verksamhet i olika länder inom EES ska de berörda behöriga myndigheterna sträva efter att komma överens om vilket beslut ansökan ska föranleda. Om myndigheterna inte kan komma överens, ska den hemlandsmyndighet till vilken ansökan gavs in själv besluta om den.

Institut som omfattas av lagen ska dessutom offentliggöra den information om sin kapitaltäckning och riskhantering som behövs för att bedöma institutets finansiella ställning.

Lagen innehåller även regler om *stora exponeringar*. Värdet av ett instituts exponering gentemot en kund eller en grupp av kunder med inbördes anknytning får inte överstiga 25 % av institutets kapitalbas, i koncernrelationer endast 20 %. Det sammanlagda värdet av ett instituts stora exponeringar får inte överstiga 800 % av institutets kapitalbas.

Reglerna om kapitalbasens beståndsdelar och om stora exponeringar överförs i stort sett oförändrade till den nya lagen. Det bör dock noteras att EU-kommissionen bland annat ser över reglerna om stora exponeringar inom ramen för den översyn av kapitaltäckningsbestämmelserna som pågår. Ett slutligt direktiv väntas under våren/sommaren 2009, med ikraftträdande 13 december 2010. En av de större förändringarna är att interbankexponeringar inte längre är undantagna från reglerna om stora exponeringar. Interbankexponeringar får istället inte överstiga det högsta av 150 miljoner euro eller 25 % av kapitalbasen. Dessutom har vi fått in ett svenskt undantag där interbankexponeringar ”overnight” i SEK får undantas.

Marknadsvärdering av leasingobjekt

En kvantitativ studie har genomförts för att dels analysera historiska förluster för olika leasing- och avbetalningsobjekt, dels för att utforma en modell för marknadsvärdering av sådana objekt (valda kategorier: verkstadsutrustning, transportfordon, grafisk utrustning, entreprenadmaskiner och skogsmaskiner). Värderingen av personbilar är undantagen eftersom där finns en väl etablerad andrahandsmarknad. Syftet med studien har varit att få fram en modell för att beräkna LGD-nivån (Loss given default= förlust givet fallissemang) för leasing av lös egendom och därvid kunna visa på så låga förlustnivåer att kapitaltäckningskravet kan sänkas. Resultatet av den kvantitativa studien användes i remissbehandlingen av Finansinspektionens nya kapitaltäckningsföreskrifter, vilket bidrog till att ett LGD-värde på 35 % får användas, för ej efterställda exponeringar i form av leasing av utrustning, till och med den 31 december 2012. I annat fall hade ett LGD-värde på 40 % varit tillämpligt.

Resultatet av studien visade att ett LGD-värde på 35 % är rimligt både för leasing av utrustning och för avbetalningsprodukter. Finansinspektionen valde dock att inte öppna upp för ett LGD-värde på 35 % för avbetalningsprodukter.

Projektet för marknadsvärdering av leasing- och avbetalningsprodukter syftar till att kraven för kreditriskreducering ska uppfyllas. Enligt Finansinspektionens föreskrifter (54 kap. 8 § 2007:1; avsnittet ”Kreditriskskydd när IRK-metoden används”) kan instituten få medgivande att räkna andra icke-finansiella tillgångar än kundfordringar och fastigheter som godtagbara säkerheter om följande villkor är uppfyllda:

1. det finns en likvid andrahandsmarknad för tillgången
2. det finns offentligt tillgängliga väl etablerade marknadspriser för tillgången
3. institutet kan påvisa att de priser som institutet realiserar tillgången till inte väsentligen skiljer sig från marknadspriset.

Bankföreningen har tillsammans med de fem största bankernas finansbolagsverksamheter uppdragit åt värderingsföretaget Kvarndammen/Marknadspriser att samla in och sammanställa priser på andrahandsmarknaden för leasingprodukter. På grundval av dessa uppgifter görs sedan beräkningar av hur värdet för olika produkter minskar över tiden (värdeminskningsskurvor). Dessa kan i sin tur användas för beräkning av värdet på utestående leasing- och avbetalningsstockar och ingå i bankernas interna kapitalberäkningsmodeller. Projektet om marknadsvärdering av objekten har också presenterats för finansbolag i de andra nordiska länderna i syfte att på sikt bygga

upp en gemensam databas med prisuppgifter, som kan användas av finansbolag i alla länderna.

Finansbolagens verksamhet

Vad är och gör ett finansbolag?

De finansbolag som ägs av banker samverkar i branschgemensamma frågor i Finansbolagskommittén inom Svenska Bankföreningen. I detta samarbete deltar också de banker som har integrerat finansbolagsverksamheten i banken.

”Finansbolagsprodukterna” kompletterar bankernas traditionella service- och tjänsteutbud.

Leasing

Det engelska ordet *leasing* kan översättas med uthyrning eller förhyrning. När termen *leasing* används som beteckning på ett avtal om nyttjanderätt till lös sak avses dock i Sverige och utomlands som regel något annat än uthyrning i traditionell mening. En belysning av skillnaden mellan *leasing* och uthyrning får man genom att jämföra hyres- respektive leasingtidens längd. Vid uthyrning är det i regel fråga om kortare tidsperioder, medan leasingavtalet däremot vanligen sluts för en period på tre till sju år beroende på leasetagarens önskemål och leasingobjektets livslängd. En annan skillnad jämfört med korttidsuthyrning är att ett leasingavtal i princip är uppsägbart.

Oftast används *leasing* som en kortare beteckning för *finansiell leasing*, som är en form av finansiering vid främst näringsidkares anskaffning av egendom för verksamheten. Som samlingsbeteckning på sådana hyresavtal avseende lös egendom som inte kan hänföras till finansiell leasing brukar användas *operationell leasing*. Inget av dessa begrepp är närmare definierat i lag. Typiskt sett tar leasegivaren vid operationell leasing på sig en något större risk för objektet, t.ex. i den formen att han står för vissa servicetjänster i samband med leasingobjektets utnyttjande. En mer detaljerad definition återfinns i Redovisningsrådets rekommendationer rörande leasingredovisning (RR 6:99). Enligt denna kan bl.a. storleken av den s.k. restvärderisken vara avgörande för klassificeringen i redovisningen (däremot inte i kontraktuella sammanhang). Med *leasing* avses i fortsättningen av texten endast finansiell leasing, om inget annat anges. Parterna benämns *leasetagaren* och *leasegivaren*.

Förutom finansiell och operationell leasing finns det en flora av olika leasingbegrepp. Man talar exempelvis om *direkt* och *indirekt leasing*, *investorleasing*, *sale and lease-back*, *leverantörsorienterad* och *kundorienterad leasing*, *restvärdeleasing*, *konsument- och privatleasing*, *stafflad leasing* och *internationell leasing*.

Med *direkt leasing* menas att tillverkare och andra leverantörer ingår leasingavtal direkt med kunderna. När man talar om *indirekt leasing* menar man den traditionella leasing som i första hand bedrivs av finansbolag som är fristående från leverantörsbolagen. Från transaktionens början uppkommer ett trepartsförhållande mellan leasegivaren, leverantör-

ren och leasetagaren. Objektet levereras direkt från leverantören till leasetagaren utan att leasegivaren befattar sig med det.

En speciell form av finansiell leasing är *investorleasing* som utnyttjades i särskilt stor omfattning i Sverige under 1980-talet. Vid investorleasing överlåter ett finansbolag leasingobjektet till den så kallade investorn, som ofta är ett industriföretag i behov av ett skattemässigt avskrivningsunderlag.

Vid *sale and leaseback* är leasetagaren och leverantören en och samma person. Leverantören vill få tillgång till kontanta medel och säljer ett objekt till en leasegivare, för att sedan omedelbart leasa tillbaka detta. Denna finansieringsform har främst förekommit på fastighetsområdet.

En distinktion görs ibland mellan *leverantörsorienterad* och *kundorienterad* leasing beroende av om det är leverantören eller kunden (leasetagaren) som initierar leasingavtalet genom att ta kontakt med motparten.

Med *restvärdeleasing* avses leasingavtal där avtalstiden och summan av de leasingavgifter som leasetagaren är skyldig att betala under leasingtiden inte anpassas till objektets ekonomiska livslängd och ett beaktansvärt oavskrivet restvärde på objektet beräknas föreligga vid avtalstidens slut.

Konsument- eller privatleasing är avtal om finansiell leasing som en näringsidkare erbjuder en konsument för dennes enskilda bruk. Denna leasingform är mycket ovanlig i Sverige.

Med *stafflad leasing* avses avtal vid vilka leasingavgifterna anpassas efter objektets användning, leasetagarens kassaflöde eller efter säsongvariationer.

Med *internationell leasing* avses leasingaffärer, där minst en av de normalt tre parterna (leasegivaren, leasetagaren och leverantören) finns i ett annat land än de övriga och följaktligen minst en parts prestation ska fullgöras över en nationsgräns.

Eftersom lagstiftning om leasing saknas använder sig finansbolagen av egna standardavtal, som till sitt innehåll i huvudsak är likartade.

Leasing i praktiken

Leasing innebär att ett finansbolag köper den utrustning som företaget behöver och sedan upplåter den fulla nyttjanderätten till företaget. Finansbolaget är leasegivare och företaget leasetagare. Leasetagaren väljer leverantör, svensk eller utländsk, och förhandlar om villkoren som en kontantkund. Hos finansbolaget kan företaget också teckna avtal om leasing i utländsk valuta.

Leasegivaren äger objektet och gör de bokförings- och skattemässiga avskrivningarna. För nyttjanderätten betalar leasetagaren en leasingavgift som ska täcka leasegivarens anskaffnings- och refinansieringskostnader samt avskrivningar. Normalt ingår inte service, reparationer och andra driftskostnader i leasingavtalet.

Nästan all lös egendom kan leasas. Med lös egendom menas att den inte utgör eller ingår i en fastighet eller som en del i en annan utrustning. Den leasade utrustningen måste alltså kunna tas bort utan att dess värde minskar.

Leasingperioden sträcker sig vanligen över 3-7 år och anpassas bl.a. till utrustningens ekonomiska livslängd.

Leasingavgiften kan variera men är normalt lika stor under hela leasingperioden. Den bestäms med utgångspunkt från avtalad leasingtid, investeringens storlek och objektets kalkylerade restvärde. Avgiften är skattemässigt avdragsgill.

Finansbolaget håller utrustningen försäkrad genom en försäkring. Det innebär att försäkringen omfattar skada på grund av bl.a. stöld, maskinskada, översvämning, skadegörelse och elavbrott. Befrielse från leasingavgifterna vid skada ingår också.

Moms utgår på hela leasingavgiften. Dock är halva momsen, till skillnad från vid köp, då moms ej är avdragsgill, normalt avdragsgill för företag vid leasing av personbilar.

Varför leasing?

En leasetagare har möjlighet att genom leasing erhålla en högre finansieringsgrad än vid t.ex. avbetalningsköp. Leasing är en finansieringsform som kan användas även av företag med låg likviditet. Det egna kapitalet binds inte utan kan förräntas på annat sätt. En annan viktig fördel är att det normalt inte krävs att någon särskild säkerhet ställs. Leasetagaren kan med andra ord behålla sin möjlighet att disponera eventuella säkerheter för exempelvis ett lån i bank. Leasing påverkar inte skuldsidan i leasetagarens balansräkning vilket är av värde t.ex. om företaget söker nya lån. Sett ur leverantörens synvinkel är leasetagaren en kontantkund och kan således erhålla diverse rabatter och garantier trots att han inte köper kontant med egna eller lånade medel. För företagets del förenklas budgeteringen och den finansiella planeringen och finansieringen tryggas långsiktigt. Detta gör att handlingsfriheten och affärsmöjligheterna ökar.

Leasing har även den fördelen för leasetagaren att hela leasingavgiften kostnadsförs direkt och i sin helhet således påverkar resultatet. Orsaken till detta är att leasing klassas som hyra och ibland kan detta ge fördelar jämfört med lån och avbetalningsköp, där räntan men inte amorteringarna får dras av. Om det istället skett ett köp skulle köparen få skriva av på objektet, men direktavdrag ger snabbare effekt på resultatet. En annan aspekt på detta är att det vid anskaffningen av värdefulla objekt kan hända att köparen inte har tillräckligt hög beskattningsbar inkomst för att kunna utnyttja avskrivningsmöjligheterna. Den potentiella köparen kan då istället använda sig av leasing och leasa objektet av en leasegivare som kan utnyttja avskrivningsmöjligheterna men därmed också sänka priset.

Det finns fördelar med finansiell leasing även ur samhällets synvinkel. Leasing möjliggör en effektiv finansiering till små och medelstora företag. Dessa företag kanske inte annars skulle ha någon möjlighet att investera i nya anläggningstillgångar. Eftersom leverantörerna genom leasing kan nå ut till ett större antal kunder främjas industrins avsättning av sina produkter, vilket leder till en ökad effektivitet inom ekonomin.

□ **Factoring**

Factoring på den svenska marknaden finns i några olika varianter. Dessa varianter benämns ibland olika hos olika finansbolag, vilket kan orsaka en viss förvirring.

Följande huvudformer kan urskiljas:

- Fakturabelåning
- Fakturaköp
- Finansiell fakturabelåning
- Fakturahantering

Fakturabelåning

Ett avtal sluts mellan finansbolaget och kundföretaget om att kundföretaget belånar sina fakturor hos finansbolaget. Kundföretaget pantförskriver sina fakturor till finansbolaget och fakturor utsänds med texten att fakturorna är överlåtna på finansbolaget. Genom överlåtelsemeningen på fakturorna anses gäldenärerna vara informerade (denuntierade) om pantsättningen och kan därmed betala med befriande verkan endast till finansbolaget, som också sköter kundföretagets kundreskontra, påminnelser och eventuella inkassoåtgärder. Finansbolaget meddelar kundföretaget när betalning skett.

Om fakturamottagaren inte betalar får kundföretaget bestämma om fakturan ska drivas till inkasso. Fakturan är fortfarande belåningsbar under en sådan process. Hos några finansbolag faller den ur belåningsunderlaget efter 30 dagar och hos andra efter 45-60 dagar efter förfallodatum.

Denna *administrativa del* är den ena delen av produkten fakturabelåning. Den andra är *finansieringen*. Finansbolaget belånar fakturorna, vanligtvis till mellan 70-80 % av fakturavärdet och kundföretaget erhåller omgående en kredit. En högre belåningsgrad kan erhållas om det är finansbolaget som skickar ut fakturorna, jämfört med om det sköts av kundföretaget. Ett flöde av fakturor löper hela tiden mellan kundföretaget och finansbolaget och det är detta flöde som utgör belåningsunderlaget, vilket alltså varierar över tiden. Fakturabelåning är en form av rörelsekredit, vilket innebär att kundföretaget kan lyfta pengarna när det behöver, ungefär som en checkkredit. Kundföretaget kan alltså ha krediten vilande men lätt tillgänglig. På detta sätt kan företaget bättre styra sina kreditkostnader.

Alla fakturor kan inte belånas, exempelvis inte förskottsfakturor, fakturor utställda på moder/dotterbolag eller annat intressebolag. För att en fordran ska kunna belånas måste den vara otvistig. Delfakturor (a-contofakturor) eller kommissionsfakturor kan inte heller belånas. Fakturan måste alltid motsvaras av en fullgjord prestation. Dröjsmålsrättefordringar belånas inte och någon kvittningsrätt får inte föreligga. Fakturor med långa betalningsvillkor, såsom 120-150 dagar, belånas sällan. Flera av finansbolagen belånar inte heller entreprenadfakturor då dessa dels oftast delfaktureras och dels oftast har ett standardavtal i botten som ger totalentreprenören kvittningsrätt. Fakturan måste i sig vara bärare av fordringsbeviset, det får inte vara ett skuldebrev kopplat till fakturan.

Fakturamottagarna är till 99 % näringsidkare. En del finansbolag belånar över huvudet inte andra fordringar på grund av de konsumentskyddsregler som finns, såsom möjlighet till ångerrätt och öppet köp.

Redovisningen hos kundföretaget vid fakturabelåning går till så att fordringarna finns kvar i balansräkningen och en skuld till finansbolaget uppkommer. Man minskar alltså inte kundfordringarna i sin balansräkning förrän gäldenären betalat hela fakturan.

Vid bedömningen av *kreditrisk* ska ett kreditinstitut först ta hänsyn till återbetalningsförmågan och därefter till panten. När finansbolaget ska bedöma kreditrisken hos en potentiell factoringkund tar bolaget hänsyn till kundstrukturen, alltså kundföretagets gäldenärer. Kreditupplysning tas och ibland krävs en borgensförbindelse från ägarna.

Alla factoringkrediter hos de bankägda finansbolagen hanteras numera på bankkontoren. Finansbolagens roll är att hantera panten och kan, som ett led häri, t.ex. bestämma vilken risk kontoret får ta. Själva kreditbedömningen görs dock av bankkontoret.

Fakturaköp

Fakturaköp är hos de bankägda finansbolagen en betydligt mindre produkt än fakturabelåning. Avtalen är få men rör ofta stora belopp. Avtalen är då individuellt utformade. Produkten finns i större utsträckning hos de icke bankägda finansbolagen.

Oftast är det en annan kundgrupp som använder fakturaköp jämfört med fakturabelåning. Många gånger är det stora företag, ofta utlandsägda dotterbolag. Dessa har ett behov av att visa bra nyckeltal och bantar balansräkningen genom att lyfta över kundfordringarna till ett finansbolag. Man kan säga att finansbolaget härvid tar betalt för att låna ut sin balansräkning. Att ett finansbolag tar över fakturorna innebär att kundföretaget på en gång får 94-97 % av fakturabeloppet.

Det finns två olika typer av fakturaköp - köp med eller utan regress.

Med regress innebär att fakturor som inte blivit betalda köps tillbaka av klienten efter ett visst antal dagar. Ur risksynvinkel liknar denna typ av fakturaköp fakturabelåning. Enligt FAR:s rekommendationer anses fakturan helt överlåten och kan lyftas ur balansräkningen hos kundföretaget. Kundföretaget måste då göra en notering under "ansvarsförbindelser" i bokslutet om att man har ett återköpsansvar.

Utan regress innebär att risken går över till finansbolaget, under förutsättning att fakturan inte är tvistig. Den risk som går över till finansbolaget är endast risken att gäldenären inte kan betala. Produktansvaret och den risk detta medför ligger fortfarande kvar hos kundföretaget. Denna typ av fakturaköp säljs bara till kundföretag med gäldenärer som anses helt riskfria.

Finansiell fakturabelåning

I denna typ av factoring sköter klienten reskontran själv och använder sig bara av finansieringen. Detta är således en ren finansieringstjänst och innehåller minimal administration, egentligen endast en kontrollfunktion. Man belånar kundreskontran, d.v.s. totalbeloppet på fakturorna. Betalningsflödet från gäldenärerna går dock via finansbolaget. Detta ställer höga krav på kundföretaget, som måste ha väl fungerande administrativa rutiner. Det ligger ett värde för kundföretaget i att få använda sig av finansbolagets namn på fakturorna, då detta resulterar i snabbare betalning från gäldenären.

Fakturahantering

Denna produkt innebär att kundföretaget bara använder finansbolaget för administrationen av fakturor och tjänsten har således inte någon finansieringsdel. Alla finansbolag erbjuder därför inte denna produkt. Fakturorna är i juridisk bemärkelse inte överlåtna även om det är finansbolaget som tar emot betalningarna.

Exportfactoring

Exportfactoring utnyttjas vid export av varor och utrustning till andra länder. Stocken i vanlig fakturabelåning delas upp i en svensk och en utländsk del, innebärande att det krävs två olika kundreskontror. Exportfakturorna är direkt belåningsbara i Sverige. Volymen av exportfactoring är numera obetydlig.

Kundgiro

En del finansbolag erbjuder produkten kundgiro. Produkten är specialanpassad för fordringar där det finns en stor fakturastock med små belopp, exempelvis tidningsprenumerationer. Oavsett om gäldenären är i dröjsmål med betalningen eller inte får kundföretaget alltid betalt på förfallodagen, och när sedan fakturamottagaren betalar in dröjsmålsräntan tar finansbolaget betalt för tjänsten genom att behålla en del av räntan.

Factoring och elektronisk handel

Att out-sourca och enbart inrikta sig på kärnverksamhet är populärt bland företagen idag. Som ett led i detta börjar många att använda sig av fakturabelåning för att slippa tidskrävande fakturahantering.

Utvecklingen för factoring ligger mycket i utökade tjänster via Internet, samt i ”kombinationspaket” av tjänster där fakturahantering, betalningstjänster och utskrifter av fakturor ingår, vilket effektiviserar de administrativa rutinerna för företagen. Finansbolagen erbjuder en tjänst som innebär att kundföretaget kan gå in via Internet och kontrollera reskontran, s.k. Internetfactoring. Kundföretaget kan i realtid se ställningen i sin reskontra hos finansbolaget när som helst på dygnet och oavsett var i världen den som frågar befinner sig. Tjänsten är utrustad med flera sökruiner och innebär att finansbolaget och kundföretaget kan ha en mera interaktiv kontakt. Redan idag finns möjligheten för kundföretagen att sända in fakturorna via fil istället för pappersfakturor. Gäldenärerna erbjuds flera olika sätt att göra sina inbetalningar på,

såsom via e-faktura, autogiro eller Internet. Detta skapar ett mervärde för kunden genom tidsvinster och gör också att factoring blir en allt enklare produkt. Kundföretaget får möjlighet till en tätare kontroll. Finansbolagets resurser kan inriktas på en mer proaktiv kundkontakt i andra frågor än rent administrativa.

Marknaden

Några fördelar med factoring:

- 1) Fakturabelåning medför en bättre säkerhet för kreditgivaren än en företagsinteckning genom att finansbolaget hela tiden hanterar de fakturor som utgör säkerheten. Därför får kundföretaget en högre belåningsgrad med factoring.
- 2) Factoringprodukten har en cash managementfunktion.
- 3) För ett kundföretag är det enklare att, som ett led i att behålla en god kundrelation, låta en tredje part driva in fakturor i stället för att företaget självt gör det. Företaget slipper vara säljare och indrivare på samma gång.
- 4) Statistiken visar vidare att ett företag som använder sig av factoring får betalt snabbare, då betalning av denna skuld ofta prioriteras av gäldenären.

Avbetalningsfinansiering

Avbetalning kan användas vid finansiering av de flesta typer av objekt med ett värde på andrahandsmarknaden såsom maskiner, fordon och annan typ av lös egendom. Finansieringsformen ger ett företag möjlighet till ett högt säkerhetsutnyttjande. Upp till 80 procent av objektets värde kan användas som säkerhet. Objektet ägs av kundföretaget, men fungerar genom den s.k. återtaganderätten som finansbolagets säkerhet för avbetalningsaffären, vilket minskar eller eliminerar behovet av företagsinteckning. Tjänsten fungerar från redovisningssynpunkt som ett vanligt banklån. I och med att objektvärdet bokförs som en tillgång i balansräkningen kan kundföretaget göra avskrivningar för att balansera resultatet.

Organisatoriska frågor

Kommitté/arbetsgrupper
(per den 30/6 2009)

Finansbolagskommittén

Fredrik Enhörning	Swedbank Finans, ordförande
Susanne Petersson	Nordea Finans, vice ordförande
Yonnie Bergqvist	Handelsbanken Finans
Karin Åkvist	SEB
Rolf Ekström	Danske Finans
Stefan Davidsson	DnB NOR Finans
Tomas Tetzell	Svenska Bankföreningen

Härutöver finns arbetsgrupper för frågor rörande juridik, redovisning, kapitaltäckning, statistik och fordon samt en särskild grupp för projektet om marknadsvärdering av leasingobjekt.

□ **Internationell representation**
(per den 30/6 2009)

De bankägda finansbolagen är genom AFINA (Associations of Swedish Finance Houses) företrädare i Eurofinas (European Federation of Finance Houses Associations) och Leaseurope (European Federation of Equipment Leasing Company Associations). AFINA är en organisation för samarbete mellan Finansbolagens Förening och Svenska Bankföreningen i de två nämnda europeiska organen. Representationen i dessa ska i princip fördelas jämnt mellan föreningarna.

EUROFINAS

General Assembly

Members: Susanne Petersson, Nordea Finans
Fredrik Ridaeus, Finaref
Deputies: Tom Ekelund, Finansbolagens Förening
Fredrik Enhörning, Swedbank Finans

Board Fredrik Ridaeus, Finaref

Management Committee

of the Board: För Norden:
Anne-Lise Løfsgaard, Finansieringsselskapenes Forening, Norge

Legal and Policy Committee

Member: Marie Emanuelsson, Nordea Finans
Fredrik Ridaeus, Finaref AB

Statistics and Regulations Committee

Member: Christian Nilsson, Bankföreningen

LEASEUROPE

General Assembly

Members: Fredrik Enhörning, Swedbank Finans
Lars Ardehed, Resurs Finans
Deputies: Susanne Petersson, Nordea Finans
Filip Nystedt, Kommunleasing

Board För det nordisk/baltiska klustret:
Jukka Salonen, Nordea Finans, Finland

Accounting and Taxation Affairs Committee

Member: Andreas Månsson, Wasa Kredit

Prudential Supervision

Committee:

Member Björn Johansson, Handelsbanken Finans

Legal Affairs Committee

Member: Filip Nystedt, Kommunleasing

Marketing and Statistics Committee

Member: Christian Nilsson, Bankföreningen

Working Group on Leasing in Eastern and Central Europe

Member: Per Spjut, Scania Credit

Automotive Steering

Group

Member: Björn Beckman, Wasa Kredit
Per Spjuth, Scania Finans

Central, Eastern and South Eastern European Countries Working Group (CESEE)

Member Per Spjuth, Scania

Kansli

Tomas Tetzell, chefsjurist
Agneta Brandimarti, bankjurist
Christian Nilsson, ekonom
Cathrine Bergström, sekreterare

Besöksadress: Regeringsgatan 38
Postadress: Box 7603, 103 94 Stockholm
Telefon: 08-453 44 00
Telefax: 08-796 93 95
E-post: tomas.tetzell@bankforeningen.se
agneta.brandimarti@bankforeningen.se
christian.nilsson@bankforeningen.se
cathrine.bergstrom@bankforeningen.se

Bankföreningen tillvaratar gemensamma branschintressen när det gäller finansbolagsfrågor oavsett om verksamheten bedrivs i ett särskilt finansbolag eller inom banken.

Föreningen

- behandlar frågor rörande leasing, factoring, avbetalningsfinansiering och kontokrediter,
- företräder medlemmarna i diskussioner med myndigheter och andra nationella och internationella organisationer,
- bidrar till utvecklingen av branschpraxis genom att utfärda branschrekommendationer, driva gemensamma projekt samt avge yttranden till domstolar och myndigheter.

□ Medlemsförteckning

<i>Banker och finansbolag som deltar i Finansbolagskommittén</i>	<i>Verkställande direktör / ledamot i Finansbolagskommittén</i>	Telefon
Swedbank Finans AB 105 34 Stockholm www.swedbank.se/finans	Fredrik Enhörning fredrik.enhorning@swedbank.se	08-5859 66 26
Handelsbanken Finans AB 106 35 Stockholm www.handelsbanken.se/finans	Yonnie Bergqvist yobe01@handelsbanken.se	08-701 46 60
Danske Finans Box 7523, 103 92 Stockholm www.danskefinans.se	Rolf Ekström rolf.ekstrom@danskefinans.se	0752-48 27 07
Nordea Finans AB 103 82 Stockholm www.nordeafinans.se	Susanne Petersson susanne.petersson@nordea.com	08-787 65 37
S E B Leasing och Factoring 167 81 Bromma www.seb.se	Karin Åkvist karin.akvist@seb.se	08-634 77 76
DnB NOR Finans Box 3548 103 69 Stockholm www.dnbnorfinans.se	Stefan Davidsson stefan.davidsson@dnbnorfinans.se	08-4734491
GE Money Bank Box 302, 171 75 Stockholm www.gemoneybank.se		08-55951107

Statistik

Auktoriserade kreditmarknadsbolag
(per den 31/12)

2007: 61

2008: 61

Källa: FI

Finansbolagens utestående krediter (Mkr + utl valuta) (Samtliga finansbolag) Källa: SCB

År	Konto- korts- ford- ringar	Facto- ring	Avbetal- ning	Kontrakt- finansie- ring	Revers- ford- ringar	Övriga kredi- ter	Summa utestå- ende krediter	Bokförda leasing- objekt	Summa krediter och leasing
1999	3 341	4 884	40 492	5 769	8 326	2 834	65 646	78 504	144 150
2000	4 206	5 750	42 553	7 164	9 626	2 501	71 800	86 307	158 107
2001	5 896	5 336	41 761	7 648	9 419	5 392	75 791	99 098	174 889
2002	7 298	5 842	49 653	7 281	11 862	26 098	108 807	110 030	218 837
2003	7 883	5 661	53 306	7 197	9 794	33 138	116 979	110 057	227 036
2004	11 611	6 504	57 508	6 538	10 643	42 337	134 691	111 886	246 577
2005	14 359	8 932	60 845	6 867	10 666	35 440	137 109	110 775	247 884
2006	16 779	9 078	65 032	7 527	10 926	36 232	145 574	118 532	264 106
2007	18 045	6 101	64 438	10 515	7 583	26 716	133 398	109 043	242 441
2008	20 804	6 130	56 074	19 508	11 225	31 870	145 611	124 349	269 960

Bokförda värdet av leasingobjekt (Mkr) (Samtliga finansbolag)

Källa: SCB

Ut- gående balans 30/9* 31/12	Totalt	Bygg- nader	Person- bilar	Andra fordon	Övriga trpt- medel	ADB- utrust- ning	Entre- pre- nad- maski- ner	Verk- stads- maski- ner	Grafisk utrust- ning	Mobil- tfn, etc	Butiks-, hotell-, restau- rang- inredn	Kon- tors- utrust- ning	Övrigt
1999	78 504	722	19 778	3 934	11 147	11 060	1 648	5 211	1 931	3 942	364	6 802	11 965
2000	86 305	763	23 684	5 602	10 755	9 912	2 450	5 865	1 952	3 347	563	7 661	13 751
2001	99 150	892	26 509	8 006	11 407	10 269	3 080	7 465	1 919	2 948	843	8 435	17 377
2002	110 030	3 278	27 789	11 553	8 079	15 045	3 652	9 857	1 752	3 122	1 019	8 561	16 323
2003	110 057	3 126	28 519	14 314	9 238	10 777	3 853	9 889	1 641	2 007	915	9 139	16 648
2004	111 886	3 473	27 689	15 332	11 262	9 149	4 820	9 999	1 469	1 747	815	8 573	17 558
2005	110 775	4 325	28 832	8 757	17 425	9 245	3 549	8 814	1 363	2 616	1 470	8 307	16 073
2006	118 532	4 142	31 202	9 202	18 507	9 303	3 649	9 684	1 525	2 288	1 450	9 061	18 518
2007	109 043	4 018	33 979	9 781	19 289	5 018	3 742	6 785	958	2 149	952	6 417	15 955
2008	124 349	7 022	33 157	10 362	21 336	4 877	4 721	7 944	1 055	2 289	1 403	7 034	23 149

Anskaffningsvärdet på under året inköpta objekt (MSEK) (Samtliga finansbolag)

Källa: SCB

1999:	42 700
2000:	44 341
2001:	52 382
2002:	56 380
2003:	50 858
2004:	61 513
2005:	58 293
2006:	55 513
2007:	63 840
2008:	75 815

Per den 31 december 2008	UTESTÅENDE FORDRAN				NYA KREDITER				ANTAL NYA AVTAL (1000-tal)			
Belopp i MSEK	Bankägda ¹⁾		Samtliga ²⁾		Bankägda ¹⁾		Samtliga ²⁾		Bankägda ¹⁾		Samtliga ²⁾	
	2007	2008	2007	2008	2007	2008	2007	2008	2007	2008	2007	2008
KONSUMENTKREDITER (utom bilfinansiering och hypotekslån)	16 571	17 480	22 330	23 724	8 837	8 956	11 215	11 556	334	376	453	522
- Personliga lån	8 140	1 451	10 480	3 954	1 545	672	2 208	1 210	26	13	47	103
- Löpande krediter (t ex kontokrediter)	2 844	4 871	3 202	5 332	3 969	5 407	4 537	5 937	175	322	236	362
Avbetalningskrediter varav	5 587	11 158	8 648	14 438	3 323	2 877	4 470	4 409	133	41	170	57
- Konsumentvaror inkl elektron. apparater och hushållsmaskiner	2 635	2 316	2 976	2 383	1 166	902	1 381	940	6	5	10	5
- Andra avbetalningskrediter	2 952	8 842	5 672	12 055	2 157	1 975	3 089	3 469	127	36	160	52
BILFINANSIERING	53 364	58 760	83 760	84 182	31 191	36 228	46 938	51 495	160	165	263	268
Nya bilar	27 209	32 071	43 779	45 171	15 961	21 856	24 358	29 774	90	102	141	147
varav Näringsidkare	20 294	22 283	32 023	30 667	12 207	17 477	18 036	22 492	59	67	90	91
varav Konsumenter	6 915	9 788	11 756	14 504	3 754	4 379	6 322	7 282	31	35	51	56
Begagnade bilar	9 004	7 848	16 848	15 161	5 713	5 591	9 456	10 161	48	38	87	85
varav Näringsidkare	2 356	1 985	4 027	3 634	1 962	2 352	2 983	3 284	12	7	19	13
varav Konsumenter	6 648	5 863	12 821	11 527	3 751	3 239	6 473	6 877	36	31	68	72
Kommersiella fordon (lastbilar, bussar)	12 415	14 017	16 833	17 046	6 680	6 801	9 348	8 704	6	12	13	16
Andra fordon (MC, husvagnar)	4 736	4 824	6 300	6 804	2 837	1 980	3 776	2 856	16	13	22	20
KOMMERSIELLA KREDITER	115 339	132 841	138 241	153 160	42 424	46 269	61 132	65 963	16	33	41	123
TOTAL	185 274	209 081	244 331	261 066	82 452	91 453	119 285	129 014	510	574	757	913

1) Statistiken är baserad på uppgifter från samtliga bolag på sidan 29.

2) Till uppgifterna från de bankägda bolagen har lagts uppgifter från Finansbolagens Förening. Jämförelsen mellan olika år är inte genomgående relevant eftersom underlaget och antalet rapporterade bolag kan vara olika mellan åren.

LEASING AV UTRUSTNING**Nya tillgångar förvärvade under året****Nya tillgångar förvärvade under året**

	Bankägda ¹⁾		Samtliga ²⁾	
	<i>Anskaffningsvärde, MSEK</i>	<i>Andel i %</i>	<i>Anskaffningsvärde, MSEK</i>	<i>Andel i %</i>
Uppdelad efter slag av utrustning				
Maskiner och industriell utrustning	7 249	17	9 374	16
Datorer och kontorsmaskiner	2 220	5	6 008	11
Fordon för vägtransport	3 516	8	4 126	7
Personbilar	18 954	44	24 437	43
Fartyg, flygplan och rullande järnvägsutrustning	6 397	15	6 613	12
Annan utrustning	4 739	11	6 491	11
Summa	43 075	100	57 049	100

1) Statistiken är baserad på uppgifter från samtliga bolag på sidan 29.

2) Båda finansbolagsgrupperna.

FACTORING ³⁾

<i>Beviljade limiter, mkr</i>	26 029
<i>Antal fakturor, stycken</i>	7 096 670
<i>Omsättning, mkr</i>	187 553
<i>Försäljning tecknade limiter, inkl limithöjningar mkr</i>	6 238
<i>Fakturor inkomna elektroniskt i % av hela volymen</i>	72 %

3) De bankers finansbolag som tillhandahåller factoringtjänster.